

Robin
Dix

TIGRIE SRDCE

**OSTROV TIEŇOVÝCH
BOJOVNÍKOV**

FRAGMENT

TIGRIE SRDCE

Ostrov tieňových bojovníkov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Robin Dix

Tigrie srdce 2 – Ostrov tieňových bojovníkov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TIGRIE SRDCE

OSTROV TIEŇOVÝCH BOJOVNÍKOV

Robin Dix

Ilustrácie Fabian Erlinghäuser

 FRAGMENT

In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand, dare seize the fire?

V hĺbkach a či výškach raz
vzbĺkol v tvojich očiach jas?
Kto mal krídla poň sa vzniesť,
trúfalosť ho vziať, čia päšť?

William Blake

Prológ

V jaskyni bolo horúco.

Zo zívajúcich prasklín v skalnom masíve stúpala štiplavý opar a hlboko v útrobach podzemia bublala dračia krv – dočervena rozžeravené prúdy roztaveného kamenia.

Väčšina zvierat z pralesa sa tomuto miestu vyhýbala. Nie len vinou hrôzostrašných príbehov, ktoré sa o ňom rozprávali, ale aj preto, lebo horúci vzduch bol presýtený jedovatými výparmi.

Železnému pazúrovi sa tu však páčilo.

Vyhovovala mu osamelosť miesta, ktoré sa rozprestieralo uprostred Mŕtveho kraja, a bol vďačný za výpary, ktoré mu zahmlievajú zmysly. Otupovali totiž aj jeho bolesť...

„Si pripravený?“

Tvor sediaci v pološere oproti nemu sa naňho spýtavo zadíval. Bol veľký a jeho hustá hrdzavá srst žiarila vo svite horúcej lávy ako oheň. Na konci dlhých paží nemal pazúry, ale ruky s prstami. Na rozdiel od tigra sa nepohyboval po všetkých štyroch, dokázal sa vzpriamiť a kráčať po zadných nohách. Bol to veľký opičiak prastarého druhu, jeden z posledných, čo ešte zostali nažive. Výraz jeho žltohnedých očí prezrádza, že má za sebou dlhý život. Život, počas ktorého nadobudol poznanie, ktoré zostávalo ostatným zvieratám v pralese ukryté.

Tajné, neodhalené múdrosti pochádzajúce ešte z čias Takrambutiov...

„Áno, som,“ zavrčal Železný pazúr. Nato sa posadil, vystrel chrbát a ľavú labu natiahol dopredu. Snažil sa nedať najavo strach, ale chvost mal zježený a nervózne ním šľahal naokolo, pretože ho nedokázal ovládať.

Opičiak, ktorý sa volal Tukang, siahol nohami do blízkej skalnej priehlbiny, odkiaľ vychádzala červená žiara. Vytiahol akýsi železný predmet v tvare vejára. Jednotlivé plôšky z hrozivo sa trblietajúceho kovu boli mierne zahnuté do tvaru pazúrov a z druhého konca trčal dlhý bodák, ktorého hrot bol dožerava rozpálený.

Tukang sa na Železného pazúra spýtavo pozrel.

„Do toho!“ zavrčal tiger. „Na čo ešte čakáš? Urob to konečne!“

Veľký opičiak potriasol hlavou. S vejárom zakončeným žeravým hrotom obišiel ohnivú jamu a pristúpil bližšie.

Tiger si uvedomil, ako sa mu zrýchlil tep. Už o chvíľu, za krátky okamih...

Bude to obrovská bolesť, možno dokonca stratí vedomie. Ale bude to stáť za to.

Železný pazúr prikývol.

Uvedomoval si, že Tukang namieril rozžeravený bodák na jeho labu. Ako sa pomaly približoval, horúčosť mu spaľovala srst' a jeho citlivý nos zachytil nepríjemný zápach. Zavrel oči a v nasledujúcom okamihu zacítil príšernú bolesť. Z hrdla sa mu vydral bolestný ston, srdce sa mu šialene rozbúšilo a zmysly ho takmer opustili.

Zostal však pri vedomí.

Áno, dokonca si tú bolesť vychutnával.

Práve vďaka bolesti si uvedomil, prečo tu je a kvôli čomu toto všetko podstupuje. Potrebuje ten oceľový pazúr. Nielen preto, lebo má po ňom meno a všetky zvieratá v pralese sa ho boja, ale najmä preto, aby s jeho pomocou splnil prísahu a neľútostne sa pomstil. A tak zatiaľ čo ho sužovala bolesť a nezmazateľne sa mu vrývala do pamäti, hlasno zreval meno mladého tigra, ktorý bol príčinou jeho múk a ktorého vinil zo svojho nešťastia.

„RÁDŽA...!“

I

Prísaha

Bol to jeho veľký deň.

Rádža konečne dosiahol cieľ – splnil posledné želanie svojej matky a bol prijatý za učeníka na ostrove Tieňových bojovníkov. Tu mal dokončiť lovecký výcvik, aby bol jedného dňa schopný prevziať dedičstvo svojho otca Bieločvosta a stal sa kráľom džungle. Čakala ho však ešte dlhá cesta.

Rádžovi nateraz stačilo k spokojnosti, že sa mu podarilo

zahnať Železného pazúra. Po dramatickom boji s neľútostným tyranom v džungli opäť zavládol mier a on dokázal zodpovedať hádanku, ktorú mu položil Senjata, majster Tieňových bojovníkov. Čierny panter sa ho spýtal, ktoré zviera zo všetkých tvorov džungle je Veľkému drakovi najmilšie. A Rádža, ktorý už prekonal mnohé nebezpečenstvá a ustál nespočetné boje, pochopil, aká je správna odpoveď: je to ten, kto nemyslí v prvom rade na seba, ale je ochotný nasadiť svoj život za ostatných, za celé zvieracie spoločenstvo.

Tak sa mu napokon predsa len podarilo pripojiť k Tieňovým bojovníkom, ktorých územie sa nachádzalo uprostred Plávajúcich skál neďaleko pobrežia. Kto sa na ostrov pozeral z diaľky, tomu pripomínal obrovskú kamennú tigriu hlavu: stála na ňom skala s vydutinou v podobe ňufáka, krovie so stromami tvorili oči a uši a na mieste, kde má tiger tlamu, sa roztváral tmavý vchod do jaskyne s kvapľami, ktoré vyzerali ako obrie tesáky.

Bol to stiesňujúci pohľad a Rádža si ešte dobre pamätal, ako ťažko mu bolo, keď ostrov videl prvý raz. Odvtedy však uplynul nejaký čas a teraz bol šťastný a pyšný, že patrí k Tieňovým bojovníkom, aj keď bol ešte len obyčajným pelajarom, ako sa

tu hovorilo učeníkom, a musel pre to opustiť svojich priateľov – prostorekého okáľa Lukua a neustále hladného malajského medveďa Makana. Dokonca ani malý gekón Biru, ktorý slúžil ako rad-

ca už kráľovi Bielochvostovi a Rádžovi stál vždy verne po boku, ho na tejto ceste nemohol sprevádzať. Vstup na ostrov Tieňových bojovníkov mali povolený len šelmy, najnebezpečnejší lovci džungle. A asi to tak bolo aj lepšie...

„Pelajarovia!“ Nad prepadlinou, kde sa zhromaždili noví učenici, sa rozľahol mohutný hlas Senjatu. Okrem Rádžu boli na výcvik prijatí ešte Titik, leopard obláčikový, Tanga, mačka Temminckova, a ďalší mladý tiger menom Kipas, ktorý býval na ostrove zrejme už dlhší čas, ale prísahu skladal až dnes. Okolo prepadliny sa zišli pokročilí učenici a ich majstri, kendar. Zvedavo si obzerali nováčikov a napínali uši, aby začuli, čo sa chystá predniesť najvyšší kendar Senjata.

Čierny panter stál na vysokej skale, odkiaľ si prísne premieval každého kandidáta. Na pozadí večernej oblohy sfarbenej do oranžovočervena bolo vidieť len jeho siluetu a žltozelené oči, ktoré sa tajomne zaligotali vo chvíli, keď oznámil: „Tieňoví bojovníci prijímajú každý rok medzi seba štyroch nováčikov, aby ich zasvätili do tajov tieňového lovu. Tentoraz sme vybrali vás. Dúfam, že si túto česť budete vážiť a preukážete, že ste jej hodní. Pretože len ten, kto je pripravený prekročiť svoj tieň, môže získať tvár lovca a stať sa Tieňovým bojovníkom.“

Rádža a ostatní úctivo sklonili hlavy, akoby im to niekto prikázal. Poslušnosť a rešpekt mali na ostrove veľký význam. Kto nebol ochotný učiť sa pokore, nemohol tu dlho pobudnúť.

„Výcvik,“ pokračoval čierny panter, „sleduje cesty tieňov, po ktorých naše spoločenstvá kráčajú už mnohé veka. Všetličo vám možno na nich bude pripadať podivné a budete konať

mnohé skutky, ktorých zmysel vám spočiatku nebude zrejmý. Občas narazíte na svoje hranice a nadobudnete pocit, že vás opúšťajú sily... Vtedy sa ukáže, kto z vás je skutočne pripravený prijať výzvu.“

„Ja určite,“ začul Rádža vedľa seba Kipasovo zavrčanie. Tigrovi, len o niečo staršiemu ako on, sa od vzrušenia chveli uši. Chrbát mal vystretý, chvost zahnutý nahor a zdalo sa, že sa už nemôže dočkať, kedy začne s výcvikom. „Kto iný, ak nie ja?“

„Možno ste počuli legendu o siedmich jaskyniach Tieňových bojovníkov,“ pokračoval Senjata. „Nuž, tieto jaskyne skutočne existujú a váš výcvik vás do nich zavedie. Každá z jaskýň skrýva tajomstvo, ktoré musíte odhaliť, a v každej je pre vás pripravená skúška, ktorú musíte zvládnuť. Len ten, kto obstojí vo všetkých siedmich skúškach, získa titul kendar a stane sa plnoprávnym členom nášho spoločenstva.“

„A čo ak niekto skúšku nezvládne?“

Rádžovi tá otázka vlastne len napadla, keď sa však naňho upreli všetky pohľady, uvedomil si, že ju vyslovil nahlas. Titik s Tangou súhlasne prikývli, zrejme rozmýšľali rovnako. Kipas však vyceril zuby a pohrdavo naňho uprel svoje jantárové oči. „Hádam sa nebojíš, Tigrie srdce?“ zašepkal mu do ucha.

Tigrie srdce...

Meno lovca, ktoré získal po svojom víťaznom súboji so Železným pazúrom, mu v ušiach ešte vždy znelo dosť nezvyčajne. O to viac, keď ho niekto vyslovil takto posmešne ako teraz Kipas.

Rádža chcel čosi odvetiť, keď Senjata opäť zvýšil hlas: „Kto skúšku nezvládne,“ povedal a prenikavo sa zahľadel nielen na

Rádžu, ale aj na ostatných učeníkov, „bude ju opakovať dovtedy, kým sa mu to nepodarí alebo kým jeho majster nerozhodne, že na ostrove Tieňových bojovníkov preňho nie je miesto. Preto vám radím, aby ste sa naozaj snažili, rozumiete?“

Rádža aj ostatní prikývli, Kipas navyše hrabol prednou labou do zeme ako nosorožec pred útokom.

„Nebudete však týmto výzvam čeliť sami,“ pokračoval Senjata. „Každý z vás bude mať po boku svojho kendara, učiteľa, ktorý ho bude zasväcovať do tajomstiev Tieňových bojovníkov.“

Rádža si uvedomil, ako sa mu zrýchlil tep.

Na tento okamih čakali – teraz sa totiž mali dozvedieť, kto budú ich učiteľia. Samozrejme, už sa k nim doniesli všakovaké zvesti a niektorí z pokročilejších učeníkov im rozprávali historky, z ktorých sa Rádžovi ježila srst' na zátylku. Historky o neľútostne prísnych majstroch, ktorí často nútia svojich

zverencov trénovať celé dni bez jedla a vody, a mnohé ešte horšie veci. Preto boli nováčikovia značne napätí, koho im vyberú. A Rádža sa tajne nádejal...

Od svojej matky vedel, že Senjata kedysi pôsobil v službách jeho otca a býval jeho telesným strážcom na dvore v Astane. A pretože najvyšší kendar práve žiadneho učeníka nemal, bolo možné, že si Rádžu vezme na starosť on sám.

Rádža v to, v každom prípade, dúfal.

Až do okamihu, keď zazneli mená...

Titikovi bol pridelený už nie najmladší majster Abu, tiež leopard obláčikový. Žltú sršť posiatu čiernymi škvrnami mal na niektorých miestach striebristú a mierne kríval, ale bol to skúsený lovec a Titik mal očividne radosť, že sa voľba skončila práve takto.

Rázna Tanga bola ako mačka Temminckova menšia ako leopard a oveľa menšia než tiger, ale to ju zrejme nijako neodradilo od túžby stať sa Tieňovou bojovníčkou. Jej majsterkou sa stala cibetka menom Arit. Mala hybký chvost, skoro rovnako dlhý ako telo pokryté tmavosivou sršťou, a vedela liezť bezmála tak dobre ako opice. Aj ona lovila väčšinou v noci, takže pre Tangu bola ideálnou učiteľkou.

„Teba, Kipas,“ otočil sa Senjata k netrpezlivému mladému tigrovi s hrdzavočervenou, skoro ohnivou sršťou, „si vezme na starosť niekto, kto už dlhšiu dobu nijakého učenika nemal. Venuje ti všetku svoju pozornosť a značné množstvo času, preto dokáž, že si toho hoden.“

„Dokážem, najvyšší kendar,“ uistil ho Kipas a horlivo sa mu uklonil, s ušami zvesenými pri hlave. „Povedzte mi, prosím, o koho ide!“

„Tvojím kendarom budem ja sám,“ oznámil vzpriamený čierny panter na Kipasov údiv a Rádžovo sklamanie.

„Ale...“ vyhrkol Rádža bezmocne, no slová mu uviazli v hrdle. Čo mohol povedať? Na to, aby ho Senjata učil, nemal koniec koncov nijaký nárok. Iste, panter poznal jeho rodičov a Rádža bol princom džungle, ale to zrejme nebolo dôležité. Rovnako ako to nehralo rolu, keď išlo o jeho prijatie do Kruhu Tieňových bojovníkov. Tu platili iné pravidlá, ako si v tomto okamihu znova bolestne uvedomil.

„Áno, Rádža?“ otočil sa k nemu Senjata zo svojho vyvýšenejšieho miesta. „Chcel si niečo povedať?“

„Ja... nie,“ uistil ho tiger a sklonil hlavu.

„Dobre.“ Senjata nevzrušene prikývol. Zdalo sa, že si jeho sklamanie vôbec nevšimol, zato Rádža mal nepríjemný pocit, akoby o niečo prišiel. To najhoršie však ešte len malo prísť... „Ty, Tigrie srdce,“ znova sa k nemu obrátil Senjata, „dostaneš majsterku, ktorá si vydobyla titul kendara len nedávno. Napriek tomu patrí k našim najlepším a najodvážnejším lovcom. Kahaya?“

Zvuk jej mena stačil, aby sa Rádža strhol. Keď sa v nasledujúcom okamihu rad prizerajúcich rozostúpil a na okraji prepadliny sa objavila jeho mladá majsterka, zapotácal sa, akoby dostal ranu labou.

Poznal túto tigricu, len o čosi staršiu, ako bol on sám, ktorá to už dotiahla podstatne ďalej. Keď sa prvý raz uchádzal o prijatie do Kruhu Tieňových bojovníkov a neuspel, bola pri tom. Hľadela na neho svojimi jantárovými očami ako na nejakú slizkú háved' z mora a odvtedy sa na tom veľa nezmenilo. Kahaya Rádžu nemohla vystáť, to bolo zrejmé. Prečo sa práve ona mala stať jeho majsterkou?

Pohľad, ktorý Rádža vrhol k okraju prepadliny, bol pochybovačný, skoro prosebný. Pokiaľ si to Kahaya všimla, nedala to na seba znať. Bez slova sa predierala radom divákov a cieľavedome prišla až k nemu. Srst' farby zapadajúceho slnka sa jej hodvábne leskla. Pohybovala sa ladne, ale zároveň energicky a neprístupne. Tigrie srdce, ktorému vďačil za svoje meno lovca, spadlo Rádžovi až kamsi k zadným nohám.

„Kahaya,“ povedal ticho, keď sa pred ním zastavila.

„Majsterka Kahaya,“ opravila ho hlasom, ktorý znel ako včelie bzučanie.

Prikývol a uklonil sa, čo na Kipasovej tvári vyvolalo škodoradostný úškrn.

„Želám ti veľa zábavy,“ pošepkal Rádžovi.

Kahaya zaprskala.

„Nuž,“ zvýšil Senjata hlas, „teraz ste sa stretli so svojimi majstrami. Zložte teda pelajarskú prísahu podľa tradície starej mnoho dračích vekov. A my, majstri nových učeníkov, budeme jej svedkami!“

Kahaya, Arit a Abu odpovedali bojovým pokrikom, hoci v prípade Arit išlo skôr o výhražné zasyčanie a majster Abu vydal čosi, čo znelo ako ostrý hvizd. Potom všetci, učeníci aj ich majstri, pozdvihli pravé laby a nielen prepadlina, ale celý ostrov sa ponoril do absolútneho ticha.

„Prisaháte, že sa budete snažiť zo všetkých síl obstať v skúškach, aby ste sa stali Tieňovými bojovníkmi?“ spýtal sa Senjata tak hlasno, že ho bolo počuť široko-d'aleko. Preletel po nich smaragdovozelenými očami a potom pohľadom zabľúdl kamsi do diaľky, akoby tam videl budúcnosť.

„Prisaháme!“ odpovedali Rádža a jeho druhovia ako jeden.

„Prisaháte, že do výcviku dáte zo seba všetko a akúkoľvek námahu budete znášať bez reptania?“

„Prisaháme!“

„Že budete dodržiavať pravidlá spoločenstva, poslúchať svojich majstrov a zo všetkých síl sa snažiť, aby na vás boli hrdí?“

„Prisaháme!“ potvrdili noví učenici a Tigrie srdce si s kradmým pohľadom na Kahayinu vztýčenú hlavu pomyslel, že táto tigrica by sotva mohla byť ešte viac hrdá...

„Že v časoch núdze budete stáť pri svojich bratoch a sestrách v zbrani, budete strážiť tajomstvo nášho spoločenstva a bez dovolenia nikdy neopustíte tento ostrov?“

„Prisaháme!“ potvrdili učenici.

„Tak teda mám tú česť vyhlásiť vás za pelajarov Tieňových bojovníkov,“ zakončil Senjata ceremóniu a hrdo vzpriamený pozrel na nováčikov. „*Sediakan tentera!*“ zvolal.

„*Sediakan tentera!*“ ozvalo sa z hrdiel Rádžu, jeho druhov, ale aj všetkých ostatných učeníkov a majstrov heslo a zároveň životné motto Tieňových bojovníkov.

Buď pripravený na boj!

Tým sa obrad skončil.

Rádža si predstavoval, že prísaha všetko zmení, že si vďaka nej bude pripadať ako naozajstný lovec, ale poriadne sa mýlil. Pravdupovediac, necítil sa ani o vlások lepšie než predtým. Skôr naopak, v neposlednom rade za to mohol Kahayin kritický pohľad. Za celý čas, čo bol na ostrove, s ním takmer neprehovorila a teraz sa navyše stala jeho majsterkou...

„Prečo sa tváriš tak skrúšene, Tigrie srdce?“ spýtal sa Kipas a v širokom úškrne odhalil zuby šelmy. „Hádam nie si nespokojný s tým, akú majsterku ti vybrali!“

Rádža stuhol – akoby mu Kipas čítal myšlienky.

„Hádam princiatko nemá pocit, že sú tu naňho zlí?“

„To stačí, Kipas,“ zasyčala Kahaya, skôr než Rádža stihol odpovedať.

Kipas sa znova uškrnul. „Ty to musíš vedieť najlepšie, Kahaya,“ dodal.

„Majsterka Kahaya,“ opravila ho.

„No áno, zabudol som... majsterka Kahaya,“ vyceril Kipas zuby. Potom sa otočil a hrdo odišiel pomedzi divákov, ktorí sa pred ním rozostupovali. Samozrejme, pomyslel si Rádža, učeníkovi najvyššieho kendara náleží úcta a rešpekt.

Vzdychol si a aj on chcel odísť.

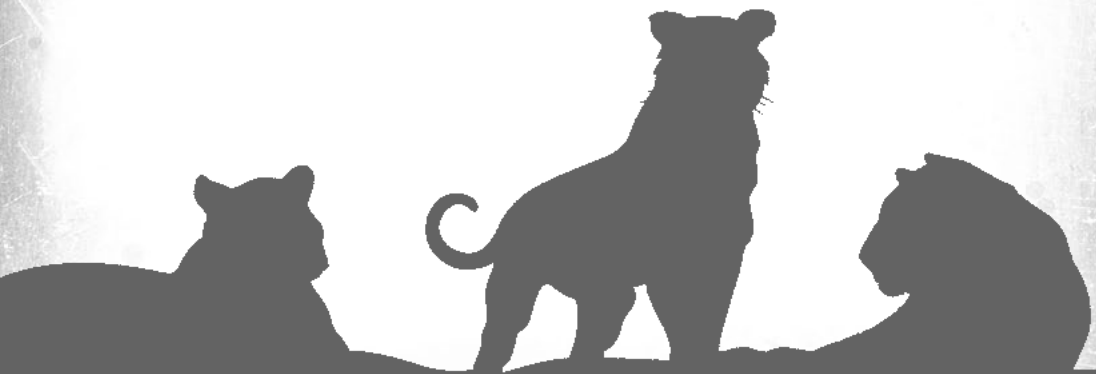
„Kam sa chystáš?“ spýtala sa Kahaya.

„Za ostatnými. Chceli sme trochu osláviť, že sme...“

„Nie je čo oslavovať,“ prísne ho prerušila tigrica. „Ešte ste nič nedokázali. Pôjdeš do postele a budeš spať.“

„Teraz?“ Rádža nechápavo pokrútil hlavou. „Ale ja...“

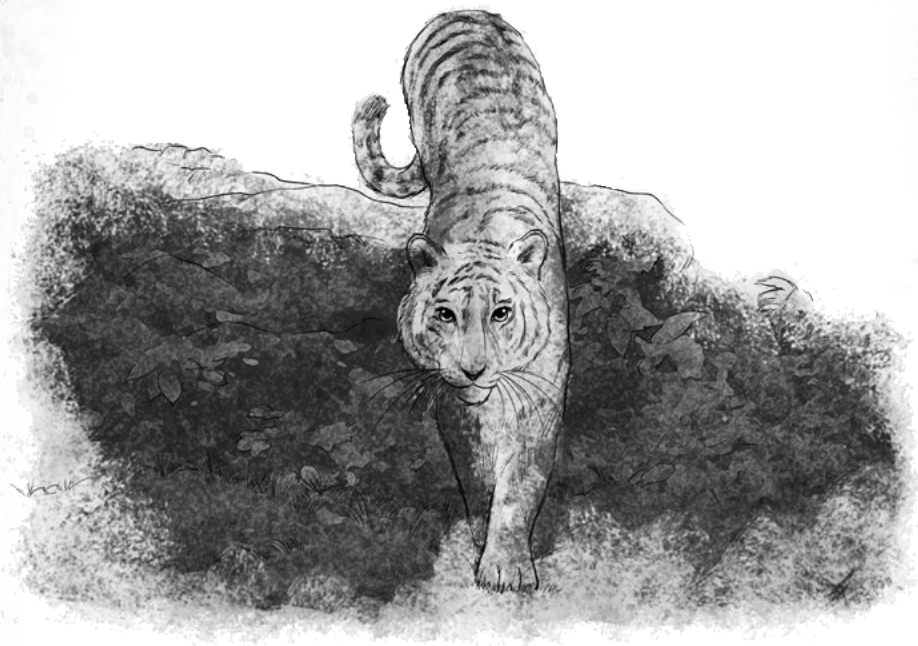
„Ráno skoro vstávame. Pred začiatkom výcviku musíš byť oddýchnutý.“

Rádža na ňu vyvalil oči. Už sa nadychoval k odpovedi, že sám vie najlepšie, koľko spánku potrebuje, ale napokon nepovedal nič. Stále mu totiž znela v ušiach prísaha, ktorú zložil len pred pár okamihmi. Neprisahal vari, že bude vždy počúvať svoju učiteľku?

„Áno, majsterka,“ zavrčal, aj keď nerád.
A pobral sa spať.

2

Dlhý deň

Kahaya nepreháňala.

Keď povedala, že na druhý deň budú vstávať skoro ráno, myslela tým naozaj veľmi skoro.

Slnko ešte nevyšlo nad obzor ani vtáky zatiaľ nezačali štebotať, keď Tigrie srdce vytrhol zo spánku drsný úder labou. Jeho oči si okamžite privykli na pološero, ktoré panovalo v jaskyni vďaka svitu mesiaca, dopadajúcemu dovnútra

otvorom v skale. Nebol to nikto iný než Kahaya. Stála pred ním vzpriamená a bdelá a vyzerala nanajvýš rozhodne.

Rádža vyskočil a ponáľahoval sa, aby z údov vyhnal ospalosť. Keby záležalo na ňom, ešte by rýchlo zahnal smäd pri prameni, lenže majsterka mu ostro naznačila, aby ju nasledoval, a vzápätí opustili jaskyňu. Po úzkej cestičke vedúcej pozdĺž príkrej, takmer zvislej skaly zišli až k moru. A skôr než sa Tigrie srdce stačil spýtať, čo to všetko znamená, Kahaya sa dlhým skokom vrhla do vody.

„Na čo čakáš?“ zavolala naňho z rozčerených vĺn. „Potrebuješ písomnú pozvánku?“

Tigrie srdce stál ako zasiahnutý bleskom.

Bol nevyspatý, unavený, navyše žalostne prechladol a bolo mu zima. To sa má teraz strmhlav vrhnúť do ľadového príboja? Váhavo urobil zopár krokov. Piesok bol studený a vlhký, na vlnách sa belela pena. Brrr...

„Pod' už!“ zvolala Kahaya z rozbúrenej vody. „Alebo chceš povedať, že mal Kipas pravdu?“

„V čom?“ zaujímal sa Tigrie srdce.

„Že si rozmazané princiatko!“

To už bolo priveľa. Tigrie srdce si odfrkol.

Keď také hlúposti rozprával Kipas, bola to jeho vec, ale z Kahayiných úst to znelo celkom inak. Rádža mal v úmysle dokázať jej opak. A tak zaľal zuby a skočil do mora.

V okamihu ho pohltili vlny. Zdalo sa mu, akoby sa proti nemu sprisahal celý svet. Prskajúc sa vynoril nad hladinu, triasol sa od zimy a soľ ho páľila v očiach, no napriek tomu začal plávať.

Zaberal prednými aj zadnými labami, až dostihol Kahayu.
„Kam teraz?“ spýtal sa.

„Čo sa tak pýtaš? Okolo ostrova, podme!“

S tými slovami vyrazila vpred a plávala cez vlny tak rýchlo a šikovne, že Rádža jej len ťažko stačil. Potom sa ho však zmocnila ctižiadosť. Chcel jej ukázať, čo sa v ňom skrýva, za každú cenu dokázať, že meno lovca mu právom náleží a že mu v hrudi naozaj bije srdce tigra. A podarilo sa mu s ňou udržať tempo.

Prinajmenšom počas prvého kola.

Keď míňali pláž a Kahaya ani nenaznačila, že by sa chystala vrátiť na pevninu, Rádža si najskôr myslel, že sa pomýlila, a volal ju naspäť. Lenže majsterka si ho ani náznakom nevšímal a jednoducho plávala ďalej. Ako učeníkovi mu nezostávalo iné, než sa poponáhľať za ňou a ďalej krúžiť okolo ostrova. Bolo to náročné, ale zďaleka nie také ako tretí okruh, ktorý vzápätí nasledoval. Rádža mal pocit, že sa mu končatiny každú chvíľu vyklíbia. Srdce mu v hrudi tlklo ako šialené, dochádzal mu kyslík a predné i zadné nohy ho pri každom pohybe boleli.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Kahaya, keď spomalila, aby jej ako-tak stačil. „Hádam to nechceš vzdať?“

„Ne-nechcem,“ vyrazil zo seba medzi výdychmi a usilovne sa snažil nepotopiť sa pod hladinu.

„Dobre,“ odvetila. „Žraloky totiž najradšej raňajkujú unavené tigre.“

Žraloky! Rádža na ne od samého vyčerpania celkom zabudol. A pritom mal stále v živej pamäti to nepríjemné stretnutie

s nimi počas prvej návštevy ostrova. Vôbec netúžil po ďalšej potýčke s morskými predátormi, ktoré vo vode predstavovali to, čo tigre na pevnine: vrchol potravinového reťazca. Zaťal zuby, aby vydal zo seba všetko, a našiel v sebe väčšiu silu, než by si bol myslel.

Keď po troch okruhoch okolo ostrova napokon vyliezli z vody, Rádža mal pocit, že od samej pýchy praskne. Vyčerpaný, ale spokojný sa rozvalil na pláži a vyzývavo pozrel na svoju majsterku.

„Tak ako?“ spýtal sa sípavo. „Čo na to... hovoríš? Nebolo to... zlé, na začiatok... nemyslíš?“

Tigrica sa bez slova otriasla, aby úplne vyschla. Na rozdiel od neho zostala stáť – zrejme jej bolo proti myslí, aby sa jej na mokrú srst' nalepil piesok. „Uvidíme, ako ti pôjde šplhanie.“

„Šplhanie?“

Rádža sa prevalil na bok a nechápavo sa na ňu zadíval.

„No iste.“ Kývla hlavou ku skale, ktorá sa prudko dvíhala z pláže až k tigrej hlave. Medzitým začalo svitať, takže stena sa leskla v ružovom opare.

„Nemyslíš to vážne, však nie?“ spýtal sa Tigrie srdce.

„Vyzerám azda, že žartujem?“

Práve naopak. Kahaya skôr vyzerala, akoby už ráno jedného nováčika zožrala a mala chuť na ďalšieho. „No tak, vstávaj!“

Tigrie srdce chcel poslúchnuť, lenže sa mu to nepodarilo. Nohy, po plávaní mäkké ako guma, ho skrátka odmietli niesť. Skúsil to dva razy a zakaždým znova pristál v piesku. Kahaya prevrátila oči. Až na tretí pokus sa dokázal udržať a odšuchtáť sa za svojou majsterkou k mohutnej skalnej stene.

Predtým bol len vyľakaný. Teraz sa už naozaj bál: skaly, Kahaye aj výcviku, ktorý mal pred sebou...

Spočiatku bol výstup mierny a oporu im poskytovali dlhé korene, ktoré sa ťahali popri skale. Čím vyššie však stúpali, tým bol svah strmší a skala hladšia. Ak sa Tigrie srdce chcel udržať, musel využiť každúčkú priehlbínu, vypuklinu i štrbinu. A niekedy nezostávalo iné, než zatnúť do kameňa pazúry.

Rádža si pripadal ako slon, ktorý sa snaží urobiť stojku. Plávanie sa dalo zvládnuť, tigre sú zdatní plavci – ale lezenie po skale? Keby Veľký drak chcel, aby tigre ložili po skalách, hovoril si Rádža, dal by im prsty, ako majú opice. Alebo prísavky na laby, ako má Biru a ostatné gekóny.

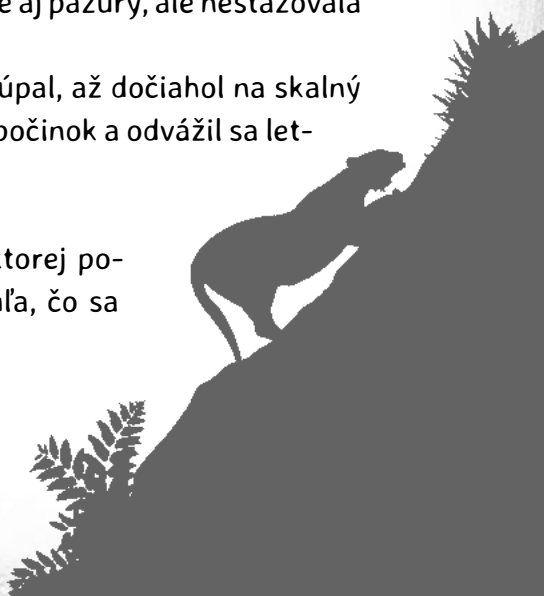
Ale Kahayu to zrejme nezaujímal.

Odhodlane liezla ďalej a nielenže dokazovala, že sa to dá, ale aj to, aká je odvážna a šikovná. Rádža už na ňu hľadel inými očami než predošlý deň. Vtedy to preňho bola len mladá tigrica (hoci celkom pekná), teraz však musel priznať, že má železnú vôľu a takmer bezhraničnú vytrvalosť. Aj ju už museli bolieť všetky svaly a nepochybne aj pazúry, ale nestážovala sa, šplhala skrátka stále ďalej.

Tigrie srdce kúsok po kúsku stúpalo, až dočiahol na skalný výbežok, kde si doprial krátky odpočinok a odvážil sa letmo pozrieť dolu.

To bola však veľká chyba.

Roztvárajúca sa priepasť, do ktorej pozrel, vyzerala ako otvorená papuľa, čo sa po ňom chystá chňapnúť.

Ako mláďa často liezol po Bielych zuboch, ako sa hovorí skalám dolu na juhu. S matkou sa tam kedysi skrývali pred Železným pazúrom, ale nikdy sa nešplhali tak vysoko. Teraz s hrôzou zistil, že trpí závratmi. Chýbal len kúsok a bol by sa zrútil dolu... Po chvíli sa však spamätal a odvážil sa pozrieť druhý raz.

Výhľad bol úchvatný.

Rádžovi sa pod nohami rozprestierala úzka zátoka s priezračnou vodou, lemovaná bielym pieskom. Neďaleko bolo vidieť ďalšie Plávajúce skaly – jedna vyzerala ako obrie vtáčie vajce, ďalšia sa podobala veľkému termitisku. Dovidel aj na pobrežie a prales, ktorý sa rysoval na obzore ako tmavozelený pás. Predovšetkým však videl vodu. Vlnila sa doďaleka, kam len oko dovidelo, a jej hladina sa trblietala v rannom slnku.

Bola to nádherná scenéria plná pokoja a mieru, a Rádžovi dodala silu na posledný kus cesty. Zachytával sa tých istých vypuklín ako Kahaya pred ním. Lomcoval ním vietor, nadúval mu kožuch, ale nedal sa vyviešť z miery a jednoducho liezol ďalej.

Kahayu už nevidel, dávno dosiahla vrchol a zmizla mu z dohľadu. Keby zle stúpil a zrútil sa do priepasti, ani by si to nevšimla. Toto pomyslenie ho nahnevalo, ale zároveň mu dodalo energiu, ktorú potreboval, aby zvládol tento životunebezpečný úsek cesty. Doslova z posledných síl sa vyškriabal na vrchol, prekotúľal sa cez okraj steny a zostal ležať. Kríky a stromy, ktoré obrastali Tigriu skalú, mu dopriali chladivý tieň.

Rádža bol pevne rozhodnutý zostať po zvyšok dňa oddychovať a ani sa nepohnúť, keď mu ňufák zrazu poštekčila lákavá vôňa.

Mäso...

Až teraz si uvedomil, aký je hladný. Koniec koncov, neraňajkoval a plávanie s lezením mu prázdno v bruchu ešte zväčšili...

„Tak čo? Nie si hladný?“ spýtal sa ktosi.

Tigrie srdce napriek svojmu predsavzatiu vyskočil a rozhliadol sa. Neďaleko neho sa na zemi rozvaľoval tiger a odhrýzal z veľkého kusa čerstvého ružovúckého mäsa.

Bol to Kipas.

Vôňa mäsa prekryla pach druhého tigra, preto ho Rádža vôbec nezacítil. Alebo som bol skrátka príliš vyčerpaný, aby som si ho všimol, pomyslel si.

„Nejako ti to trvalo,“ poznamenal druhý nováčik s plnými ústami a skúmavo naňho pozrel.

„Čože?“ spýtal sa Rádža zmätene.

„Asi si si predstavoval, že stať sa Tieňovým bojovníkom bude ľahšie, však?“ ďalej doňho rýpal Kipas, a opäť tak nahlas vyslovil Rádžove myšlienky.

„Do toho ťa nič nie je,“ vyprskol Rádža a odvrátil sa.

„Isteže nie... Ale možno ťa bude zaujímať, že ja som dnes so svojím majstrom už dvakrát doplával k pevnine a späť,“ pochválil sa Kipas s úškrnom.

„Nezaujíma ma to,“ vyhlásil Rádža.

„Ako myslíš.“ Kipas znova zaťal tesáky do mäsa a odtrhol si z neho veľký kus. Rádžovi sa zbiehali sliny.

„Prečo to robíš?“ spýtal sa.

„Prečo asi?“ opáčil Kipas a hltal ďalej. „Som hladný!“

„Na to som nemyslel.“ Rádža pokrútil hlavou. „Pýtam sa, prečo do mňa stále zabíraš.“

„No a? Máš pocit, že sa ti tu ubližuje, princiatko?“ Kipas ti-cho zavrčal. „Vôbec ničomu nerozumieš.“

„Nič som ti neurobil,“ trval na svojom Rádža. „Tam, odkiaľ pochádzam, si zvieratá v džungli pomáhajú, namiesto toho, aby proti sebe bojovali. Pretože silní sme len všetci spolu.“

„Vážne?“ Kipas k nemu vyslal pobavený pohľad. „Kto ti na-rozprával také nezmysly?“

„Jeden veľký bojovník,“ odvetil Rádža. „Volá sa Ayah a je to najmúdrejší a najodvážnejší tiger v celej džungli.“

„Ak niekto takto tára, je to skôr najnatvrdejší tiger v celej džungli,“ odporoval mu Kipas nevzrušene. „My, veľké mačky, sme dosť silné, aby sme si vystačili sami. Vždy to tak bolo a vždy bude. Ten tvoj Ayah pravdepodobne pridlho sedel na slnku.“

„Okamžite to odvolaj!“ dôrazne ho požiadal Tigrie srdce. „Ayah je hrdina. Mne aj mnohým ďalším zachránil život... a kedysi býval Tieňovým bojovníkom. Počul si už niekedy o Tigrom oku?“

„Počul,“ nedbalo pripustil Kipas. „Ale počul som aj to, že dnes je z neho už len rozklepaný starý dedko.“

„Zopakuj to!“ Rádža k nemu pristúpil so sklonenou hlavou a s ušami pritisnutými k hlave.

Kipas nedal najavo, že by mal v úmysle postaviť sa, a pokračoval v obhrýzaní stehna. „Chceš robiť problémy?“ spýtal sa s plnou papuľou. „Len do toho. Ak Senjata zistí, že si napa-dol jeho učeníka, máš po výcviku, skôr než sa vôbec začne.“

Rádža zaťal zuby.

Hoci mu to bolo proti srsti, ten darebák mal pravdu.

„Na tvojom mieste by som si radšej obstaral raňajky,“ po-radil mu Kipas.

„Aké raňajky?“

„V spoločnej jaskyni,“ vysvetlil Kipas a pokrčil plecami. „Lovci ráno ulovili pár mundžakov. Ved' vieš, čo sa hovorí: kto neskoro chodí, sám sebe škodí...“

Rádža si odfrkol. Povedal si, že premrhaného času už bolo dosť a radšej by sa mal postarať o prázdny žalúdok. Vydal sa cez tunel, ktorý viedol z vrcholu Tigrej skaly, ale keďže sa v spleti chodieb, jaskýň a šácht, ktoré ostrovom prechádzali, ešte dobre nevyznal, trvalo mu hodnú chvíľu, kým našiel spoločnú jaskyňu. Tu sa konali zhromaždenia Tieňových bojovníkov a sem lovci prinášali korisť.

Toho rána tam však už nič nezostalo.

Ostatní druhovia jaskyňu medzičasom opustili a o očividne bohatých raňajkách svedčilo len zopár kostí rozhádzaných po zemi.

„Nie!“ zvolal Rádža zdesene. Obzeral sa okolo seba, sem-tam ohlodal zvyšky z nejakej kosti, ale väčší kus mäsa už ne-našiel. Dorazil prineskoro. A čosi mu našepkávalo, že práve preto naňho Kipas hore čakal a zdržiaval ho.

„Ten prefíkaný, podlý...“ chystal sa spustiť, keď si zrazu všimol, že v jaskyni nie je sám. Z tieňa pri stene vystúpila štíhla postava.

„Kahaya.“

„Majsterka Kahaya,“ opravila ho. „Prišiel si neskoro.“

„Ja viem,“ uistil ju. „Kipas ma zdržal. Hovoril, že...“

„Keď sa ti niečo nepodarí, neobviňuj z toho ostatných,“ šepla potichu. „Hľadaj chybu v sebe a postaraj sa, aby si ju nezopakoval.“

„Ale ja...“ chystal sa protirečiť, no Kahaya naňho pozrela tak veľavravne, že to radšej vzdal.

Namiesto toho len prikývol.

A pritom mu zaškvrkalo v bruchu.

Ak Tigrie srdce dúfal, že sa situácia zlepší, mýlil sa. Deň pokračoval rovnako, ako sa začal.

Po raňajkách, z ktorých napokon nebolo nič, ho Kahaya previedla po ostrove. Bol síce celkom vyčerpaný a brucho mu viselo až ku kolenám, ale dával si pozor, aby ani nevzdychol. Nechcel, aby ho Kahaya alebo ostatní považovali za slabocha, za rozmazaného kráľovského synčeka. Keď už to muselo byť, dokázal byť tvrdý. Ako kameň.

Zo spoločnej jaskyne vychádzalo viacero chodieb, ktoré ústili do ďalších jaskýň a odkláňali sa z nich nové tunely. Bol to mätúci labyrint, ktorým bol popretkávaný celý ostrov. Tigrie srdce sa čoskoro prestal orientovať a len pokrívkával za Kahayou – od príbytkov učeníkov k príbytkom majstrov a odtiaľ k siedmim jaskyniam, kde na nich čakali jednotlivé skúšky.

Kahaya však Rádžovi neprezradila, čo sa skrýva za temnými priechodmi, ktoré mu pripomínali roztvorené papule. Ako mu povedala, bolo to tajomstvo, ktoré musí odhaliť každý učeník sám, až príde správny čas.

Niektoré z chodieb viedli von, napríklad na vrchol Tigrej skaly alebo k prepadline, kde učeníci skladali prísahu. Zvyčajne sa tam konali bojové cvičenia. V čase, keď tam dorazili Rádža s Kahayou, majsterka Arit práve udeľovala Tange prvé

lekcie boja zblízka. Mačka prskala, Arit sa však na ňu vrhla, hravo ju zložila na zem a dlhý chvost jej ovinula okolo krku ako slučku.

Tigriemu srdcu to nepripadalo fér – Tanga nemala dlhý chvost, ktorý by mohla použiť ako zbraň. No ani tentoraz nič nepovedal, čoraz viac sa ho však zmocňoval nejasný pocit, že ostrov nie je taký, ako si ho predstavoval. A že Tieňoví bojovníci nie sú tí žiariví hrdinovia, za akých ich celý čas považoval...

Kahaya ho celé dopoludnie sprevádzala po rôznych miestach, od vstupnej jaskyne k zátokám, ktoré boli prepojené úzkymi skrytými chodníkmi. Popoludní sa venovali ďalším cvičeniam, ktoré mali slúžiť na zlepšenie sily a vytrvalosti, ale aj sústredenia: Tigrie srdce musel stáť na štyroch nestabilných kameňoch a Kahaya ho učila naspamäť báseň o Tieňových bojovníkoch a ich veľkých činoch. On musel verše po nej opakovať.

Prvý deň výcviku mu pripadal nekonečný.

Keď sa napokon slnko predsa len zľutovalo a kleslo k obzoru, Rádža sa so zvesenou hlavou a stiahnutým chvostom odviekol do svojho príbytku. Uhasil si smäd pri prameni, ktorý vyviera v jaskyni, a zadíval sa na seba v odraze vody: z bielej srsti naňho hľadeli modré oči a vyzerali neskonale unavené... Videl aj svoje pravé ucho, ktoré mal od narodenia natrhnuté, pretože sa ho pokúsil zabiť Železný pazúr. Matka mu vždy hovorievala, že je to výnimočná pamiatka, ktorá mu pripomína, kým je a aký je jeho osud. V tejto chvíli sa však Tigriemu srdcu nezdalo, že by na svoju úlohu dozrel. So

stiahnutým chvostom sa odobral na lôžko a vyčerpane sa na ňom schúlil.

Odpočinku sa však nedočkal. Bolelo ho celé telo a mal pocit, že cíti každú sval. Navyše ho trápila osamelosť. Výcvik na ostrove Tieňových bojovníkov mal prebiehať po celý rok a on práve ťažko ustál prvý deň.

Urobil všetko, aby sa na ostrov dostal – a čo z toho teraz mal? Jeho učiteľom sa nestal veľký Senjata, ale len o čosi staršia tigrica, ktorá ho očividne nepovažovala za hodného stať sa Tieňovým bojovníkom. Inak si nevedel vysvetliť, prečo ho Kahaya celý deň šikanovala a správala sa k nemu tak opovržlivo.

Rádža dúfal, že na ostrove nájde nový domov a v Tieňových bojovníkoch rodinu, ktorá ho ochotne prijme, lenže opak bol pravdou. Majstri boli pyšní a povýšeneckí, a akoby to nestačilo, aj učenici si navzájom znepríjemňovali život. Pred očami sa mu zjavovala Kipasova jedovato sa škeriaca tvár, a to bol ďalší dôvod, prečo nemohol zaspáť.

Musel myslieť na roklinu stratených a na priateľov, ktorých tam našiel. Na starého Ayaha, ktorému za toľko vďačil. Na Ubata, rázneho šupinavca. Na okáľa Lukua a malajského medveďa Makana, od ktorých sa tak veľa naučil. A, samozrejme, na Birua,

svojho maličkého radcu, ktorý ho sprevádzal od kolísky. Keď si predstavil ich tváre, keď si spomenul na všetko, čo spolu zažili, doľahla naňho clivota... Keď nakoniec Tigrie srdce predsa len od vyčerpania zaspal, jeho sny opustili ostrov Tieňových bojovníkov a putovali naspäť k priateľom, ktorých zanechal na pevnine. Ďaleko, pred'aleko, až na Ayahovo teritórium...

3

Nočné hlasy

„Haló? Je niekto vnútri?“

Makan dlho nerozmýšľal. V tme síce nevidel, čo sa ukrýva v dutine stromu, napriek tomu tam strčil dlhý jazyk v očakávaní, že nájde med alebo aspoň pár vypasených červov. No nech tento malý priestor obývalo čokoľvek, očividne to nemalo chuť dať sa teraz v noci zožrať malajskému medveďovi. Navyše to malo ostré pazúry.

„Au!“ zastonal Makan. Stál na zadných, aby dočiahol až do dutiny, ale teraz odskočil a dopadol na všetky štyri. „To bolelo,“ postťažoval sa. Jeho tvár s krátkym ňufákom vyzerala naozaj poľutovaniahodne.

„Čuduješ sa?“ Kamarát okál' Luku, usadený na konároch stromu, vyčítavo pokrútil hlavou. V malej, ale špicatými zúbkami vybavenej papuľke mu práve zmizla tučná pavúčia noha. „Koľko ráz som ti povedal, že máš myslieť hlavou, a nie žalúdkom?“

„Lenže ja som hladný,“ bránil sa Makan. Vyplazil jazyk a pokúšal sa ochladiť si ho vo vlhkom machu.

„Ty si večne hladný,“ odvetil Luku.

„Cez deň nie,“ nesúhlasil medveď.

„Tak to ti blahoželám.“ Lukuova okrúhlučká tvár sa roztiahla v širokom úškrne. „Cez deň predsa skoro stále spíš. Rovnako ako ja.“

Makan prikývol. Bolest' jazyka sa trochu zmiernila, takže sa hneď rozhliadal po inej potrave. Zadíval sa na vyvrátený dutý kmeň obrastený machom. „Nedáme si niečo doviezť?“ spýtal sa.

„Jasné, prečo nie?“ Luku sa mohutným skokom zniesol z konára, na ktorom sedel. Dlhý chvost použil ako kormidlo, presvišťal vzduchom, skoro akoby vedel lietať, a pristál tesne pred dutým kmeňom. „Priprav sa!“ vyzval Makana.

„S radosťou,“ zasalutoval medveď, zaujal pozíciu na opačnom konci kmeňa a doširoka otvoril papuľu.

Bol to ich prastarý trik: Luku z jednej strany vlezie do dutého kmeňa a vyplaší všetko, čo tam býva, niekedy je to netopier,

inokedy jašterica. Alebo aspoň stovky veľmi šťavnatých lariev, ktoré majú arómu čerstvých húb. A pri troche šťastia možno nejaký had. Makan sa pripraví a všetky tie lahôdky pochyťá...

Luku chcel už-už začať, keď mu niečo napadlo. „Pamätáš sa ešte?“ zavolať z opačného konca dreva.

„Chohe?“ spýtal sa Makan s papuľou dokorán.

„Toto sme vtedy skúšali s Rádžom,“ zaspomínal Luku clivo. „Teda s Tigrím srdcom... Bol to jeho úplne prvý netopier a veľmi mu chutil.“

Makan vykukol spoza dreva. Pohľad čiernych gombičkových očí sa mu zahmlil. „Jasné, že sa na to pamätám.“

„Ach, to boli časy, však?“ Luku sa usmial pri spomienke, koľko zábavy si spolu užili, ale vzápätí zasa zosmutnel. „Cnie sa mi po ňom.“

„Aj mne,“ pridala sa Makan.

„Ale nemalo by sa,“ usúdila okáľ. „Namiesto aby sme smútili, mali by sme sa tešiť, kvôli Tigriemu srdcu. Vždy predsa sníval o tom, že sa dostane na ostrov, a teraz sa mu to konečne podarilo.“

„Veď hej.“ Makan sa pokúsil o úsmev, veľmi presvedčivo to však nedopadlo.

„Lenže... keď má človek radosť, cíti sa inak, nie?“ potichu prehodil Luku.

„Veď práve,“ pripustil medveď a sklonil ňufák. „Myslíš, že... že si tam nájde nových priateľov?“ spýtal sa po chvíli.

„Samozrejme, prečo by nie?“ opáčil Luku. „Na tom ostrove sú aj ďalšie tigre a čierne pantery a leopardy a čo ja viem čo ešte. Jasné, že si tam nájde priateľov!“

„Určite,“ prikývol Makan. V mesačnom svetle, ktoré dopadalo na čistinku, sa obaja pozreli na seba – a bolo im jasné, že myslia na to isté. „Nezabudne na nás, keď sa tam skamaráti so všetkými tými mačkovitými šelmami?“

„Hlúposť!“ zavrtel okáľ guľatou hlavou. „Čo ti to napadá? Sme jeho najlepší priatelia! Rádža... chcem povedať Tigrie srdce... na nás nikdy nezabudne!“

„Nie?“

„Určite nie.“

„Potom je všetko v poriadku,“ povedal Makan, ale nevyzeral, že by ho to príliš upokojilo.

Na čistinke zavládlo ticho, počuť bolo len cvrlikanie svrčkov a z diaľky sa ozývalo vrešťanie opíc.

„No nič,“ rozhodol nakoniec Luku, „dosť bolo nárekov. Nakoniec by sme ešte prepadli smútku a hneď videli všetko čierne.“

„Ale Luku, veď my naozaj vidíme všetko čierne. Je noc.“

„Vieš predsa, ako to myslím. Radšej si nájdime niečo pod zub a potom...“ Odrazu sa zarazil. „Počuješ to?“ spýtal sa a natočil veľké lastúrovité uši dopredu. Zelené oči sa mu v šere zaleskli.

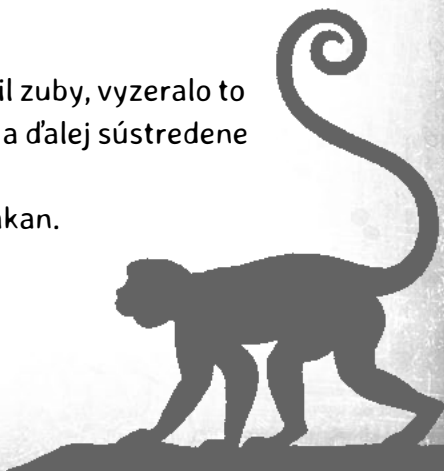
„Nie,“ odvetil Makan. „Škvírka mi v bruchu tak hlasno, že nepočujem nič iné. Som hladný.“

„A unavený,“ dodal Luku.

Makan zívól. „Ako to vieš?“

„Pretože ťa dobre poznám.“ Okáľ vyceril zuby, vyzeralo to ako úsmev. Potom vyskočil na dutý kmeň a ďalej sústredene načúval. „Nieкто ide,“ vyhlásil.

„Jedlo?“ s nádejou v hlase sa spýtal Makan.

„Ťažko. Znie to skôr ako...“

„.... makaky,“ znechutene doplnil Makan, ktorý v tej chvíli zacítil ostrý opičí pach.

„Padáme odtiaľto!“ zavelil Luku a obaja sa vrhli na najbližší strom. Okáľ jednoducho vyskočil hore a malajský medveď sa pomocou ostrých pazúrov a citlivých labiek vyšplhal po hrčovitej kôre kmeňa. Sotva sa ocitli v konároch stromu, na čistinke pod stromom sa čosi pohlo. Z podrastu povyskakovalo asi tučť makakov.

Luku s Makanom si vymenili zarazené pohľady.

Makaky sa zvyčajne prehánali lesom doslova ako stádo opíc. Keď sa pohybovali takto v tichosti, zjavne im záležalo na tom, aby si ich nikto nevšimol. Už to bolo samo osebe podozrivé. Len čo však Luku s Makanom zistili, kto celú skupinu vedie, obaja zalapali po dychu.

„Pedang!“ zasyčal Luku. „Ten mizerný klamár!“

Makaka, ktorý viedol skupinu, naozaj poznali až príliš dobre. Bol trochu väčší než ostatné opice. Srst' mal skoro čiernu, chlpy na hlave zježené a žlté oči mu v mesačnom svetle zlovestne žiarili. Generál Pedang bol veliteľ armády makakov a verný služobník Železného pazúra, samozvaného vládcu džungle. Odvtedy, čo Železný pazúr zabil Rádžovho otca Bieľochvosta, sedel na tróne Astany a makaky mu pomáhali udržať si moc tým, že všade šíрили des a hrôzu. Na rozkaz Železného pazúra sa pokúsili dobyť aj roklinu stratených, ale vďaka Tigriemu srdcu zvieratá útok odrazili.

Luku s Makanom sa vo svojom úkryte zachveli. Ešte sa nespamätali z prekvapenia z nevítaného stretnutia, keď sa na

čistinke objavil ďalší starý známy. Na rozdiel od opíc nemal srst', ale modro-čierne perie. A nepreskakoval z konára na konár, ale s vrešťaním sa zniesol z tmavej oblohy.

„Mata,“ ušlo Makanovi, keď spoznal vtáka. „Čo tu hľadá starý Tlčzobák?“

„To by som aj ja rád vedel,“ pohoršil sa nahnevaný Luku. „A najmä, aké má pletky s makakmi!“

„Musíš robiť taký rámus?“ zavrčal Pedang, keď sa modro-čierny vták zniesol na zem a uvelebil sa priamo na kmeni, na ktorom pred chvíľou sedel Luku.

„A čo má byť?“ krákavo sa spýtal Mata. „Vari sa bojíš, že by nás niekto počul? To by bola obrovská náhoda!“

„Opatrnosti nie je nikdy dosť,“ trval na svojom Pedang a nedôverčivo sa rozhliadal. „Tak ako? Aké správy mi nesieš?“

„A akú majú pre vás cenu?“ opáčil Mata a červenými očkami si vyzývavo premeriaval generála.

„Všetko, čo mi povieš, porozprávam jeho veličenstvu,“ rázne odsekol Pedang. „Potom uvidíme, ako ťa za to odmení.“

„No dobre.“ Mata rozťahol krídla a našuchoril sa. Zrejme mu to dávalo pocit, že je trochu väčší a dôležitejší než v skutočnosti. „Bielochvostov syn opustil roklinu,“ slávnostne predniesol.

Luku s Makanom, schovaní vo svojej skrýši, sa na seba pozreli. Hovorí ten operený darebák o Rádžovi – Tigrom srdci?

„A nenamýšľaš si?“ Pedang na vtáka skúmavo pozrel a ani čoby sa mu chlpy na hlave zježili ešte viac než inokedy.

„To teda nie! Začal výcvik na ostrove Tieňových bojovníkov. Čo je medzi kráľovskými synmi zrejme bežné,“ posmešne mu odvrkol Mata.

